

да се създаде механизъм на предсказуемост. В този смисъл строфата не е вече строфа, защото не функционира като дискретна единица, която със своята предсказуемост да създава някакъв вид очакване. Например "Да славим пролетта" е стихотворение в 12-стишия, но тяхната римна схема, както и много, много дългите стихови редове, които съзнанието не може да задържи като съпоставими единици, последвани от по-кратки, не позволяват да се създаде ефект на строфична организация, която, разбира се, е пряко свързана със смисловото членение. Единствено римата, а тя е точна, за разлика от свободния стих при авангардистите, е знак за края на стиховия ред, но тя не може да бъде разглеждана отделно от дълбоките промени в представата за стихов ред, които поезията на П. Яворов изисква да настъпят в нас. Например, един стих като:

Аз Слънце, ти Земя, сега сме дух и плът единството ни - сладост - естествено се разпада на синтагми, които получават съответно разполагане на белия лист и тогава дали стихът завършва с думата плът и е стих без рима, или завършва с думата сладост - е въпрос на интерпретация.

Смисълът на тези наблюдения и разсъждения е да напомни, че през различни периоди стихът на Яворов се е възприемал като свободен и че това налага да се направи разграничение между речниково и енциклопедично значение на термина. Енциклопедичните значения създават несигурност. По-добре е да признаем своята несигурност в боравенето с понятия. Ако стихът на "Нощ" е 4-стъпен ямб без рима, то чрез каква класификация ще се обяснят стиховете с по-малка дължина или стиховете в хорей? Трябва да признаем, че не сме сигурни какво е стих, строфа или рима при Яворов и това да бъде една гледна точка към сложността в поезията на големия български поет.